

Strona pozwana: Komisja Europejska

2001 r. przez Republikę Litewską i Komisję Europejską w związku z zasadą lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr FK/fa/D(2012) 1707818 z dnia 10 grudnia 2012 r. w zakresie, w którym załączona do tej decyzji nota obciążeniowa nr 3241213460 odnosi się do projektów wykonywanych przez podmioty, które znalazły się następnie w stanie upadłości oraz nakazanie Komisji zwrotu kwoty 3 148 549,66 EUR;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr FK/fa/D(2012) 1707818 z dnia 10 grudnia 2012 r. w zakresie, w którym załączona do tej decyzji nota obciążeniowa nr 3241213460 odnosi się do projektu nr P27010010 oraz nakazanie Komisji zwrotu kwoty 1 060 560,56 EUR;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty odnoszące się do naruszenia prawa Unii.

- 1) Przyjmując zaskarżoną decyzję bez dokonania z Republiką Litewską podziału strat związanych z zarządzaniem funduszem SAPARD, a w każdym razie nawet bez badania tej kwestii i nie przedstawivszy jakiegokolwiek uzasadnienia odmowy podziału owych strat Komisja Europejska naruszyła art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1258/1999⁽¹⁾ w związku z art. 73 ust. 2 rozporządzenia nr 1605/2002⁽²⁾, art. 87 rozporządzenia nr 2342/2002⁽³⁾ oraz w związku z zasadą lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE.
- 2) Nie przedkładając w odpowiednim czasie informacji dotyczącej możliwości umorzenia długu i skreślenia odpowiedniej spółki z listy dłużników Komisja Europejska naruszyła przepisy dotyczące wzajemnych konsultacji zawarte w pkt 7.7.4 części F wieloletniej umowy finansowej dotyczącej specjalnego programu akcesyjnego na rzecz rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich (SAPARD)⁽⁴⁾ podpisanej w

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 1999 L 160 z dnia 26.6.1999, s. 103).
- (2) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z dnia 16.9.2002, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007 L 99 z dnia 14.4.2007, s. 18).
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357 z dnia 31.12.2002, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2005 L 345 z dnia 28.12.2005, s. 35).
- (4) *Valstybės žinios*, 29.8.2001, nr 74-2589.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2013 r. — Oil Pension Fund Investment Company przeciwko Radzie

(Sprawa T-121/13)

(2013/C 129/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Oil Pension Fund Investment Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat K. Kleinschmidt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie ze skutkiem natychmiastowym nieważności decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w zakresie, w jakim te akty prawne dotyczą skarżącej;
- zastosowanie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem i nakazanie pozwanej przedstawienia wszystkich dokumentów związanych z zaskarżoną decyzją w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony prawnej

W tym kontekście zostaje podniesione m.in., że uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji nie jest dla skarżącej zrozumiałe, a zrozumiałe uzasadnienie nie zostało jej również zakomunikowane oddzielnie. Z tego powodu zostało naruszone jej prawo do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony prawnej. Naruszone zostało także prawo do bycia wysłuchanym. Skarżąca podnosi, że zaskarżone akty nie zostały jej doręczone przez pozwaną i że nie była ona wysłuchana. Ponadto podnosi ona, że pozwana nie dokonała prawidłowej oceny okoliczności dotyczących skarżącej. Skarżąca jest zdania, że została pozbawiona udziału w sprawiedliwym postępowaniu, zgodnym zasadami państwa prawa, ponieważ z braku wiedzy o toczącym się postępowaniu nie mogła konkretnie wypowiedzieć się w przedmiocie odnośnych zarzutów i rzekomych dowodów przedstawionych przez Radę, jak również nie mogła przedstawić żadnych dowodów przeciwnych.

- 2) Zarzut drugi: oczywisty błąd w ocenie i naruszenie zasady proporcjonalności

Zdaniem skarżącej wydając zaskarżone akty prawne Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie. Rada dokonała niedostatecznego lub błędnego ustalenia stanu faktycznego leżącego u podstawy zaskarżonych aktów prawnych. W tym kontekście skarżąca podnosi m.in., że w odniesieniu do skarżącej przywołane w zaskarżonych aktach powody przyjęcia środków ograniczających, są nietrafione. Ponadto zaskarżone akty naruszają zasadę proporcjonalności.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie praw zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej

W tym miejscu skarżąca podnosi, że zaskarżone akty naruszają jej prawa podstawowe, zagwarantowane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 389) (zwaną dalej „Kartą praw podstawowych”). W tym kontekście skarżąca podnosi naruszenie wolności prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej (art. 16 Karty praw podstawowych) i prawa do używania mienia nabytego zgodnie z prawem oraz rozporządzania nim w Unii Europejskiej (art. 17 Karty praw podstawowych). Ponadto skarżąca podnosi naruszenie zasady równości wobec prawa (art. 20 Karty praw podstawowych) oraz zasady niedyskryminacji (art. 21 Karty praw podstawowych).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Baumarkt Praktiker Deutschland (PRO OUTDOOR)

(Sprawa T-127/13)

(2013/C 129/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Seijo Veiguela i J. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Baumarkt Praktiker Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie R 1900/201-2 w zakresie, w jakim oddalając odwołanie skarżącej utrzymuje w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów o częściowym dopuszczeniu do rejestracji słownego wspólnotowego nr 4782215 „PRO OUTDOOR”;
- obciążenie strony pozwanej lub innych stron występujących przeciwko niniejszej skardze kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „PRO OUTDOOR” dla towarów i usług z klas 9, 12, 14, 18, 22, 24, 25, 28 i 35

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Baumarkt Praktiker Deutschland GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „OUTDOOR GARDEN BARBECUE CAMPING” dla towarów i usług z klas 12, 18, 22, 24, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania